

A eșuat
creștinismul?

A eșuat creștinismul?

Un răspuns corect la întrebarea dacă creștinismul a fost un succes sau un eșec depinde de o înțelegere corectă a ceea ce constituie creștinismul și a ceea ce Dumnezeu a intenționat să realizeze pe pământ. Cristos ne este prezentat în Biblie ca Mântuitorul lumii; iar concluzia logică este că Dumnezeu a plănuit ca lumea să se convertească la El și astfel să fie mântuită de moarte. Au trecut aproape două mii de ani de când Isus a venit pe pământ pentru a muri pentru omenire, și totuși lumea este încă departe de a se converti. Creștinismul în general pierde rapid teren, iar națiuni întregi s-au opus religiilor de diferite feluri. Trebuie să judecăm din aceasta că planul lui Dumnezeu a eșuat?

Ucenicii, în vremea lui Isus, și-au bazat speranțele în împărăția mesianică pe profețiile Vechiului Testament, iar speranțele lor erau, prin urmare, în mare parte corecte. Ei nu au înțeles că nu venise încă timpul pentru înființarea acelei împărății. La fel se întâmplă și cu majoritatea creștinilor care se declară astfel de atunci: credința lor că Dumnezeu a planificat convertirea lumii prin Cristos și biserică este corectă, dar ei nu au reușit

să vadă din Scripturi că aceasta nu este epoca în care Dumnezeu a hotărât ca această lucrare să fie îndeplinită.

Așa cum ucenicii imediați ai lui Isus nu au observat din profeții că Mesia trebuie să sufere și să moară ca Mântuitor al omenirii înainte ca binecuvântările împărăției promise să poată veni asupra lumii, la fel și creștinii mărturisitori nu au văzut din Scripturi că adevărata biserică a lui Cristos trebuie să sufere și să moară împreună cu El înainte de a avea privilegiul de a împărtăși cu El lucrarea viitoare a împărăției de convertire și binecuvântare a lumii omenirii. Apostolul Pavel afirmă clar acest lucru, spunând: „Dacă suntem copii, atunci suntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos, dacă suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună. Căci socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu slava care va fi descoperită în noi.” Romani 8:17,18

Slavă la care se face referire aici este, în mod evident, slava de a fi moștenitori împreună cu Cristos în împărăția Sa mesianică. Dacă cei care ajung la această slavă trebuie mai întâi să sufere împreună cu El, atunci înseamnă că misiunea actuală a bisericii nu este aceea de a cuceri lumea pentru Isus, ci de a-

L urma cu credincioșie pe urmele Lui, chiar până la moarte.

Creștinii îl urmează pe Isus

Acesta este ceea ce Isus însuși i-a învățat pe urmașii săi. De exemplu, în mai multe rânduri El a spus: „Dacă cineva vrea să fie ucenicul Meu, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.” Faptul că aceștia trebuiau să-L urmeze până la moarte este clarificat de cuvintele lui Isus din Apocalipsa 2:10, care spun: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Faptul că această credincioșie implică tărie în fața persecuției este arătat de promisiunea sa din Apocalipsa 3:21, unde spune: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și șed cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”.

Când bisericii i s-a dat misiunea divină de a merge în toată lumea și de a predica Evanghelia, scopul a fost clar stabilit ca fiind acela de a face ucenici și de a da mărturie. Faptul că această mărturie nu a fost intenționată de Dumnezeu pentru a cucerii lumea, ci pentru a pregăti creștinii înșiși pentru lucrarea viitoare de a domni împreună cu Isus, este clarificat în Apocalipsa 20:4. Citim: Am văzut sufletele celor care au fost decapitați pentru mărturia lui Isus și pentru

Cuvântul lui Dumnezeu... și au trăit și au domnit cu Cristos o mie de ani.

Dacă misiunea adevăraților creștini în lume a fost doar aceea de a da mărturie despre adevăr și, prin experiențele dobândite astfel, de a se pregăti pentru marea lucrare viitoare de convertire a lumii în timpul perioadei de o mie de ani a împărăției, atunci putem înțelege cu ușurință eșecul aparent al creștinismului. Vedem, într-adevăr, că creștinismul adevărat nu a eșuat; că doar speranța falsă a multor credincioși mărturisiți nu s-a materializat. Când vedem că misiunea actuală a bisericii este una de sacrificiu și suferință, mai degrabă decât una de cucerire a lumii, multe întrebări enigmatice ni se clarifică imediat.

De exemplu, nu v-ați întrebat adesea de ce creștinii credincioși au suferit de obicei mai mult decât necredincioșii? V-ați întrebat vreodată de ce, după ce Isus a venit ca lumină a lumii, omenirea a fost de fapt cufundată într-o lungă perioadă de întuneric, pe care o numim acum Evul Mediu? V-ați întrebat vreodată de ce astăzi există de două ori mai mulți necredincioși în lume decât acum un secol? Cine nu s-a întrebat vreodată astfel de întrebări? Mulți, ca urmare a întrebărilor lor, au ajuns la concluzia că creștinismul este o farsă gigantică și că această presupusă

temelie și bastion al civilizației nu a reușit să-și îndeplinească promisiunile.

Ce este un creștin?

Ideea populară despre creștinism a fost că cineva devine creștin în același mod în care se înscrie într-un club și că acesta constituie un fel de protecție împotriva mâniei divine care, altfel, ar trimite individul într-un loc teribil de chin după moarte. Prin urmare, s-a presupus că Dumnezeu vrea ca toată lumea să devină creștină, pentru a scăpa de acest destin teribil. Acum că se descoperă, în lumina mai clară a unei zile mai bune, că coșmarul chinului etern nu este învățat în Biblie, calea devine astfel clară pentru o mai bună înțelegere a ceea ce înseamnă să fii creștin.

Cuvântul Cristos, fiind o traducere greacă a cuvântului ebraic Mesia, este folosit în Noul Testament pentru a-l conecta pe Isus cu acea serie glorioasă de promisiuni mesianice găsite în tot Vechiul Testament. Prima dintre aceste promisiuni a fost dată în Grădina Edenului, când Dumnezeu a spus că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. O altă promisiune, mai specifică, i-a fost dată lui Avraam, când i s-a spus că prin sămânța lui toate familiile pământului vor fi binecuvântate.

Isus, Cristosul, a venit în lume ca sămânța promisiunii, pentru a fi cel care va binecuvânta

întreaga omenire, iar Scripturile arată că cei care devin creștini adevărați urmând cu credincioșie pașii Lui de sacrificiu de sine, chiar până la moarte, vor face parte împreună cu El din sămânța promisă.

Apostolul Pavel, scriind creștinilor din vremea sa, a spus: „Dacă sunteți ai lui Cristos [creștini], atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” (Galateni 3:29) În scrisoarea sa către corinteni, Pavel spune că Cristos „nu este un singur membru, ci mulți”. Apostolul prezintă un aspect foarte important de luat în considerare în aceste două afirmații. Ele arată că, în selectarea și dezvoltarea creștinilor, Dumnezeu doar desfășoară o lucrare pregătitoare în legătură cu viitorul scop mesianic de a binecuvânta toate națiunile. Aceasta înseamnă că Dumnezeu nu a încercat să facă creștini din întreaga omenire, ci doar a selectat câțiva dintre națiuni pentru a fi asociați cu Isus în lucrarea sa viitoare de a binecuvânta întreaga lume, atât pe cei vii, cât și pe cei morți.

Un popor deosebit

Cine sunt acești creștini de astăzi pe care Dumnezeu îi alege să domnească împreună cu Mesia? În ce biserică îi vom găsi? Dumnezeu este Judecătorul care decide cine sunt ei. Mai precis, un creștin este cel care, după ce a recunoscut că era

păcătos și îndepărtat de Dumnezeu, s-a pocăit și, prin credința în sângele vărsat al lui Cristos, și-a consacrat pe deplin timpul, talentele – tot ce are – Domnului și se străduiește cu credință să ducă la îndeplinire acea consacrare . Apartenența la o biserică confesională nu are nimic de-a face cu asta.

În capitolul al cincisprezecelea din Faptele Apostolilor se găsește o relatare revelatoare cu privire la scopul divin în alegerea creștinilor credincioși din această epocă. Apostolul explică că „Dumnezeu a vizitat mai întâi neamurile”, nu pentru a-i face pe toți creștini, ci „pentru a lua dintre ei un popor pentru Numele Său” – adevărații creștini. După aceasta, declară apostolul, favoarea divină se va întoarce la Israel, iar „cortul lui David” distrus va fi restaurat: și atunci, spune el, „rămășița [restul] oamenilor” și neamurile vor avea ocazia să „caute pe Domnul”. Mai întâi trebuie să se împlinească lucrarea de a alege un popor pentru numele Său – mireasa lui Cristos, care va fi alcătuită din toți creștinii pe deplin consacrați. Faptele Apostolilor 15:14-18

Când vedem astfel că Dumnezeu nu intenționează ca toată lumea, în această epocă, să devină creștină, ne ajută să înțelegem multe pasaje din Biblie care până acum au fost foarte greu de înțeles. De exemplu, în Apocalipsa 5:10 ni se spune că viitoarea domnie a lui Cristos și a bisericii va fi aici, pe pământ.

Cum ar putea fi adevărat acest lucru dacă toți, cu excepția bisericii, vor fi luați de pe pământ și chinuiți pentru totdeauna într-un iad în flăcări? Atunci, peste cine vor domni sfinții aici, pe pământul „ ”? Această dificultate dispare când realizăm din Scripturi că lumea va fi binecuvântată, nu blestemată, după desăvârșirea adevăratei biserici.

Privind problema astfel, putem vedea că planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului oferă o oportunitate pentru toți, atât biserica, cât și lumea, nu că toți vor fi mântuiți indiferent de cooperarea lor în aranjamentele divine. Scripturile arată în mod clar că toți cei care păcătuiesc în mod voit după ce au ajuns la o cunoaștere deplină a adevărului vor fi pedepsiți cu distrugerea veșnică — dar nu cu păstrarea veșnică în mizerie, așa cum prezintă problema crezurile Evului Mediu.

Răsplata adevăratei Biserici

Un alt aspect interesant, în legătură cu alegerea de către Dumnezeu a bisericii creștine pentru a fi asociată cu Cristos în împărăția sa mesianică, este că acești creștini credincioși vor avea o răsplată mai mare decât lumea în general. Providența lui Dumnezeu pentru lume este că oamenii vor fi readuși la viață pe pământ — o restaurare a împărăției pregătite de la întemeierea lumii, care este o

stăpânire asupra creației inferioare de aici, de pe pământ; dar creștinilor, Domnul le-a dat promisiunea: „Mă duc să vă pregătesc un loc, [...] ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”. (Ioan 14:2,3) Biserica va avea o răsplată cerească, dar nu este scopul lui Dumnezeu să ia toată omenirea în cer, așa cum vom vedea mai târziu în această discuție.

Perspectiva vieții veșnice prin sângele vărsat al Mântuitorului este speranța binecuvântată prezentată atât bisericii, cât și lumii în Biblie. Prezentarea scripturală nu este aceea a cerului pentru cei drekți și a torturii veșnice pentru cei răi, ci mai degrabă aceea a vieții sau a morții.

Primul om, Adam, a fost neascultător și a pierdut viața; dar în cele din urmă Isus a venit ca răscumpărare a omului, pentru a plăti pedeapsa morții prin propria Sa moarte pe cruce. Ca urmare a acestui fapt, lumii i se va da încă o dată ocazia de a trăi. Această oportunitate va veni la timpul potrivit pentru toți; dar în timpul acestui Veac Evanghelic, creștinii pe deplin consacrați sunt singurii care au de fapt o oportunitate deplină de a beneficia de moartea Răscumpărătorului. Aceștia, pentru că îl urmează pe Isus în a-și da viața în mod sacrificial, sunt răsplătiți nu numai cu viața însăși, ci și cu viața nemuritoare. Aceștia sunt cei care „caută slava, cinstea și nemurirea”. (Romani 2:7) Cei ascultători din lumea

omenirii, în timpul viitorului regat, vor avea și ei ocazia să trăiască, dar viața pe care o vor primi va fi viața umană restaurată, pierdută de Adam. Cei ascultători vor trăi atunci veșnic, nu pentru că vor deveni nemuritori, ci pentru că Dumnezeu va continua să le susțină viața.

De ce lumea nu se convertește

Până în prezent, lucrarea creștinismului adevărat a constatat doar în pregătirea viitorilor moștenitori împreună cu Mesia pentru marea lucrare a împărăției sale mult promise. Nu este de mirare, având în vedere acest lucru, că încercarea de a converti lumea a înregistrat atât de puține progrese de-a lungul erei creștine. Creatorul știa că, din punct de vedere uman, creștinismul va părea un eșec. Isus însuși, referindu-se la sfârșitul acestei epoci, a spus: „Când va veni Fiul omului, va găsi el credință pe pământ?” (Luca 18:8). Astfel, faptul că foarte puțini oameni din lumea de astăzi cred cu adevărat în Biblie nu este o surpriză pentru Dumnezeu. Fiul său iubit, Mântuitorul lumii, a prevăzut această situație și a prezis-o. Acesta este un alt motiv bun pentru care ar trebui să avem credință în ceea ce spune Biblia.

Sutele de diviziuni dintre așa-numitele biserici creștine au fost, de asemenea, prezise în Cuvântul profetic. Pavel a spus că va veni o mare cădere de

la credința adevărată, și acest lucru s-a întâmplat cu siguranță.

Dacă Isus și apostolii Săi ar fi fost un grup de oameni înșelători, hotărâți să pună în aplicare un plan egoist cu scopul e de a influența în mod favorabil întreaga lume a omenirii, ar fi prezis ei în mod deliberat că nu va trece mult timp până când întregul lor plan va eșua și ei înșiși vor deveni obiectul batjocurii în mintea a milioane de oameni? Astfel de predicții pesimiste nu ar fi fost foarte încurajatoare pentru primii credincioși și nici nu ar fi determinat pe mulți să se alăture mișcării. Înțelepciunea lumească ar spune: „Pictează viitorul cât mai luminos cu putință, altfel nu vei converti niciodată pe mulți”.

Isus și apostolii nu erau călăuziți de înțelepciunea lumească. Ei înțelegeau pe deplin că scopul predicării Evangheliei în această epocă nu era acela de a construi organizații bisericești mari și impunătoare. Ei știau că Dumnezeu nu intenționa ca simpla predicare a Evangheliei să conducă lumea la picioarele lui Isus. Ei au prevăzut că, în timp ce o mică turmă de creștini adevărați va fi adunată și pregătită pentru lucrarea viitoare de binecuvântare, bărbații și femeile rătăciți, în ansamblu, vor distorsiona adevărurile glorioase învățate de Domnul și că, ca urmare a acestui fapt, creștinismul va părea să sufere o înfrângere.

Cu toate acestea, cât de bucuroși suntem că creștinismul adevărat nu a eșuat, că planul divin pentru această epocă se împlinește cu succes și că acum această lucrare pregătitoare pentru noul regat este aproape de finalizare. Într-adevăr, există multe dovezi scripturale care arată că perioada rezervată în scopul divin pentru chemarea și pregătirea creștinilor adevărați pentru a domni împreună cu Isus în împărăția sa mesianică se apropie de sfârșit. Ar trebui să ne bucure inimile, așadar, să luăm în considerare unele dintre dovezile care indică faptul că am ajuns aproape de sfârșitul acestei epoci și de începutul uneia noi, în care binecuvântările prezise ale păcii și vieții vor fi împărțite unei lumi pe moarte.

Singura speranță a lumii: restituirea

Restaurarea completă a rasei umane la o stare de sănătate perfectă, fericire și viață veșnică, într-un cămin edenic la nivel mondial, este scopul exprimat al Creatorului, așa cum este consemnat în Cuvântul său, Biblia. Rațiunea ne spune că așa ar trebui să fie. Dacă Dumnezeu a creat pământul pentru om și omul pentru pământ, ar fi illogic să presupunem că El ar permite forțelor opuse ale înșelăciunii și rebeliunii să-l zădărnicească pentru totdeauna planurile pline de iubire; sau că El ar fi forțat să adopte o altă soluție pentru a salva câțiva dintre supușii Săi umani, transferându-i într-o altă stare de viață.

Când Dumnezeu a creat omul și i-a oferit acel minunat cămin din Eden, i-a dat misiunea de a se înmulți, de a umple pământul și de a-l supune. Adam și Eva nu au fost informați cu privire la mersul în rai după moarte; de fapt, moartea nu era o perspectivă pentru ei atâta timp cât rămâneau ascultători față de legile Creatorului.

Ei trebuiau să trăiască – pe pământ – și să nu moară. Ei trebuiau să umple pământul – nu cerul – cu urmașii lor. Încercați, atunci, să vă imaginați condițiile glorioase, ideale, care ar fi existat pe această planetă Pământ dacă păcatul și moartea nu ar fi apărut și paradisul edenic original ar fi fost extins pentru a cuprinde întregul pământ, așa cum poruncise Dumnezeu. Imaginați-vă acel paradis mondial plin de o familie umană perfectă și fericită, care se bucura de viața veșnică și de favoarea veșnică a Creatorului lor. Această binecuvântare practică și binecuvântată urmează să vină asupra rasei umane, această restituire fiind asigurată prin moartea lui Isus.

Promisiuni de restabilire

Când, la început, Dumnezeu a spus că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, El a vrut de fapt să spună că rezultatele lucrării morții șarpelui vor fi distruse, iar omul va fi restaurat la ceea ce pierduse

atunci prin neascultarea față de Creatorul său. Când Dumnezeu i-a spus lui Avraam că prin sămânța lui toate familiile pământului vor fi binecuvântate, aceasta era de fapt o promisiune de restaurare pentru toată posteritatea lui Adam.

Când îngerul a anunțat nașterea lui Isus, spunând: „Astăzi vi s-a născut în cetatea lui David un Mântuitor, care este Cristos Domnul”, aceasta însemna că întreaga lume avea să aibă ocazia de a fi mântuită de moarte și restaurată la viață pe pământ. (Luca 2:11) Când Isus i-a învățat pe ucenicii săi să se roage: „Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”, El le amintea pur și simplu de scopul real și final al Împărăției lui Dumnezeu – restaurarea stării pierdute a omului. Fiecare creștin care a rostit această rugăciune – fie că și-a dat seama sau nu – s-a rugat pentru restaurarea condițiilor paradisiace pe pământ.

Când Domnul nostru și apostolii săi au promis tuturor creștinilor credincioși că vor deveni co-moștenitori cu Isus și vor domni împreună cu el, aceasta însemna că, în cele din urmă, ei vor împărtăși cu el, ca sămânță spirituală a lui Avraam, lucrarea glorioasă de a împărți binecuvântările promise ale vieții restaurate. (Apocalipsa 5:10) Când Scripturile ne spun că Isus „prin harul lui Dumnezeu

a gustat moartea pentru fiecare om”, aceasta înseamnă că pedeapsa cu moartea, care apasă asupra fiecărui om din cauza păcatului original, va fi înlăturată la timpul potrivit, deschizând astfel calea pentru ca fiecare om să trăiască din nou pe un pământ făcut perfect. — Romani 6:23; Evrei 2:9

Pentru a realiza această lucrare de restaurare, biserica, precum și Isus, sunt înălțați la o poziție atât de înaltă, atât în ceea ce privește natura, cât și gloria. Ce speranță mai bună de glorie este aceasta pentru biserica lui Cristos decât teoria Evului Mediu, conform căreia Dumnezeu a încercat să determine întreaga lume să se alăture bisericii pentru a fi mântuită de focul iadului!

Această lucrare glorioasă de restaurare, sau restituire, urmează după a doua venire a lui Cristos. Apostolul Petru indică acest lucru în Faptele Apostolilor 3:19-23. Chiar înainte de a face declarația consemnată aici, Petru vindecase un om care era șchiop din tinerețe. Folosind acest incident ca ilustrație și ca bază pentru lecția importantă pe care urma să o împărtășească ascultătorilor săi, el a spus: „Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă, ca să vi se ștergă păcatele, când vor veni vremurile de răcorire de la prezența Domnului; și El va trimite pe Isus Cristos, care v-a fost propovăduit mai înainte, pe care cerul trebuie să-L primească până la vremurile restabilirii

tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți, de la începutul lumii.” Ce profeție cuprinzătoare este aceasta, restabilirea tuturor lucrurilor! Ce continuare diferită a celei de-a doua veniri a lui Cristos este aceasta față de condamnarea tradițională care se presupunea că va urma întoarcerii Lui pe pământ.

Vremuri de înviorare – nu de întuneric și tortură – vor veni din prezența Domnului. Expresia „din prezența” în limba greacă înseamnă literal „din fața ei”. Se bazează pe ideea orientală că a întoarce spatele cuiva este o dovadă de nemulțumire, dar a privi pe cineva indică faptul că este considerat un prieten. Cât de plină de semnificație este această expresie, așa cum o folosește apostolul în această profeție! În Grădina Edenului, Dumnezeu a întors spatele creației sale umane pentru că legea Lui a fost încălcată. „În favoarea Lui este viața”, spune profetul; dar lumea a pierdut favoarea lui Dumnezeu din cauza păcatului și, asemenea florii lipsite de soare și ploaie, oamenii s-au ofilit și au murit. Psalmul 30:5

Promisiunile se vor împlini

Deși, în sens figurat, Dumnezeu a întors spatele rasei umane de mai bine de șase mii de ani, totuși El a făcut promisiuni cu privire la timpul viitor al binecuvântării și, de asemenea, a făcut pregătiri

pentru lucrurile pe care le-a promis. A doua venire a lui Cristos și înființarea împărăției Sale marchează momentul în care aceste promisiuni încep să se împlinească. Din această cauză, Petru ne spune că atunci Dumnezeu își va întoarce fața spre familia umană și că, ca urmare, vor veni vremuri de înviore.

Apostolul mai spune că vor veni vremuri de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care au vorbit toți sfinții profeți ai lui Dumnezeu de la începutul lumii. Omul a pierdut viața perfectă pe pământ și viața perfectă pe pământ este cea care va fi restabilită. Cum ar putea lumea să fie restabilită în rai, când nu a fost niciodată acolo? Toți sfinții profeți ai lui Dumnezeu au prezis aceste zile de binecuvântare care vor veni pentru lumea omenirii aflată în suferință și pe moarte! V-ați întrebat vreodată despre deșerturile înflorite și smochinii care cresc în ceruri? Profetii Vechiului Testament au scris despre lucruri pământești de această natură, iar acum vedem că mesajele lor se refereau într-adevăr la binecuvântările pământești ale vieții și fericirii în paradisul restaurat.

Vindecarea de către Petru a unui om care era șchiop a fost folosită doar ca o ilustrare a faptului că, atunci când va fi instaurat regatul mesianic, va avea loc o restaurare similară pentru toți. Isaia, de exemplu, a spus că atunci când va veni timpul împărăției,

„șchiopul va sări ca un cerb”, „limba mutului va cânta”, „urechile surdului vor fi deschise” și „ochii orbului” se vor deschide. (Isaia, capitolul 35) Aceste binecuvântări de restabilire nu vor afecta doar pe cei nefericiți care sunt mutilați și schilodiți, ci și pe toți ceilalți care le doresc. Orbirea spirituală va fi, de asemenea, înlăturată când „cunoașterea slavei lui Dumnezeu” va umple pământul „ ” „așa cum apele acoperă marea”. Is aiah 11:9; Jeremiah 31:34

Împărăția mesianică este simbolizată în profeție ca un munte. Daniel a prezis că această împărăție-munte va crește până va umple întregul pământ. (Dan iel 2:34,35,44) Același munte este menționat de profetul Mica, unde citim: „Dar în zilele de pe urmă se va întâmpla că muntele casei Domnului va fi întemeiat în vârful munților și va fi înălțat deasupra dealurilor; și popoarele vor curge spre el. Și multe națiuni vor veni și vor zice: „Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui, căci din Sion va ieși legea, și din Ierusalim cuvântul DOMNULUI. El va judeca între multe popoare și va mustra națiuni puternice de departe, iar ele își vor prefăce săbiile în pluguri și sulile în seceri; nici o națiune nu va mai ridica sabia împotriva altei națiuni și nu vor mai învăța războiul. Ci fiecare va sta sub vița lui și sub smochinul lui, și nimeni nu-i va speria, căci gura Domnului oștirilor a vorbit. Mica 4:1-4

Zilele de pe urmă

Expresia „zilele de pe urmă”, așa cum este folosită în pasajul anterior, descrie zilele de sfârșit ale domniei păcatului și ale morții pe pământ și perioada în care va fi stabilită o ordine nouă și mai bună, sub administrația directă a lui Mesia. Imaginațiile din Evul Mediu cu privire la zilele de pe urmă se dovedesc a fi complet eronate în comparație cu această scriptură și cu alte scripturi care inspiră speranță. De exemplu, în loc ca zilele de pe urmă să semnaleze sfârșitul oricărei speranțe și al oricărei oportunități de pocăință, profetul prezintă o imagine complet opusă. El spune că atunci Dumnezeu va învăța poporul căile Sale și că ei vor umbla pe căile Lui; că vor înceta tendințele egoiste și belicoase și își vor dedica timpul promovării păcii și bunăvoinței: nici o națiune nu va ridica sabia împotriva altei națiuni și nici nu vor mai învăța războiul.

Nu toate detaliile aranjamentelor împărăției mesianice sunt revelate în Biblie, dar suntem siguri că aceeași putere divină și aceeași înțelepciune infailibilă care au creat și controlează acum mișcările ordonate ale tuturor milioaneilor de corpuri cerești, ne dau asigurarea că metodele împărăției prin care cunoașterea legii iubirii lui Dumnezeu va fi aplicată pe toată întinderea pământului imediat după actualul dezastru al păcatului și egoismului uman.

Symbolismul profeției lui Mica se bazează, desigur, pe lucruri cu care profetul însuși era familiarizat. Sulitele și săbiile nu mai sunt la modă astăzi ca instrumente eficiente de război. Dacă această profeție ar fi fost scrisă în vremuri mai moderne, ar fi menționat fără îndoială submarine, avioane, gaze otrăvitoare și război nuclear.

La fel, imaginea viței de vie și a smochinului este una de pace și mulțumire, bazată pe asigurarea că necesitățile și confortul vieții vor continua să fie disponibile pentru toți când împărăția lui Cristos va fi în deplină funcțiune. O casă confortabilă, fără ipotecă, în care nu lipsește nimic, ar fi concepția modernă a aceleiași condiții glorioase.

Citim o altă profeție interesantă despre vremurile de restabilire: „În acest munte [împărăție], Domnul oștirilor va pregăti pentru toate popoarele un ospăț cu bucate alese, un ospăț cu vinuri vechi... bine rafinate. Și El va distruge în acest munte fața acoperământului aruncat peste toate popoarele și vălul care este întins peste toate națiunile. El va înghiți moartea în victorie; și Domnul Dumnezeu va șterge toate lacrimile de pe toate fețele; și mustrarea poporului Său o va îndepărta de pe tot pământul, căci Domnul a vorbit.” Isaia 25:6-8

Ce altceva s-ar putea cere în afară de ceea ce este descris în această profeție încântătoare despre binecuvântările viitoare ale restabilirii? Va fi într-adevăr o sărbătoare când „dorința tuturor națiunilor va veni” (Haggai 2:7). Sărbătoarea simbolizează proviziile care redau și susțin viața în împărăția mesianică.

Vălul, care simbolizează influențele orbitoare ale „șarpelui cel vechi”, va fi atunci îndepărtat. Acest lucru va fi posibil deoarece, așa cum subliniază Apocalipsa, Satana va fi atunci legat, pentru a nu mai înșela neamurile. Rev elation 20:1-3

Moartea va fi atunci înghițită de victorie! Moartea a intrat în lume și a distrus fericirea tuturor; dar „ceea ce s-a pierdut” va fi restaurat, de aceea moartea trebuie distrusă.

În Apocalipsa 21:4 ni se spune că „nu va mai fi moarte”. Dificultatea din trecut a fost că mulți au încercat să aplice toate aceste promisiuni glorioase pământești cerului, trecând cu vederea faptul că doar câțiva – adevărații urmași ai Domnului din această epocă – vor avea o răsplată cerească. Aici, pe pământ, a domnit moartea; și, prin urmare, aici nu va mai fi moarte.

Cât de fericiți vor fi oamenii atunci să accepte binecuvântările vieții și mântuirii împărăției! Observați ce spune profetul în această privință: „Și

se va spune în acea zi: «Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, pe care l-am așteptat, și El ne va mântui; acesta este Domnul, pe care l-am așteptat, ne vom bucura și ne vom veseli în mântuirea Lui».» Isa iah 25:9

Într-adevăr, milioane de oameni au așteptat și au tânjit după o mai bună înțelegere a adevăratului Dumnezeu! Mulți au sperat și s-au rugat pentru mântuirea pe care numai El o poate da! Lumea a așteptat răsăritul favorii lui Dumnezeu — așteptând în ignoranță, poate, fără să aibă prea multe idei despre cum sau când se va întâmpla acest lucru. Când influențele orbitoare ale arhimagului vor fi îndepărtate și cunoașterea slavei lui Dumnezeu va umple pământul, atunci lumea își va cunoaște Dumnezeul și se va întoarce la El cu toată inima, cu entuziasm.

Puterea măreață a lui Dumnezeu

Nimeni să nu-și clatine credința din cauza imensității lucrurilor pe care Dumnezeu a promis să le facă pentru omenire. Amintiți-vă că acum luăm în considerare ceea ce a promis să facă Creatorul etern și atotputernic al universului. Dumnezeul care a creat viața în primul rând este pe deplin capabil să o reproducă pentru a-și îndeplini promisiunile.

Această restabilire va include atât morții, cât și cei pe moarte. Aceasta este ceea ce implică învățătura biblică despre înviere. Această minunată doctrină e că a învierii din morți a fost anulată de teoria tradițională conform căreia moartea nu există. Cum ar putea cineva să învie din morți dacă nu ar fi mort? Cât de imposibil a fost pentru o lume confuză să înțeleagă speranța simplă, dar satisfăcătoare pentru suflet, a restabilirii, în timp ce mințile lor au fost orbit de tradiția sufletului nemuritor! Acum, slavă Domnului, putem vedea ce constituie mântuirea; că aceasta înseamnă o trezire din morți și o restaurare a vieții pe pământ. Biblia descrie moartea ca fiind un somn, din care toți vor fi treziți, revigorați, în dimineața unei noi zile care va răsări în curând. Ceasul divin al veacurilor marchează deja ora dimineții; și, deși întunericul este încă dens, ziua se apropie rapid; da, este foarte aproape.

Cea mai minunată parte din toate acestea este faptul că aceste binecuvântări dătătoare de viață ale restabilirii sunt într-adevăr chiar după colț. Nici nu este nevoie de o credință supraabundentă pentru a crede acest lucru. Profeții Bibliei au fost atât de exacti în prezicerea condițiilor actuale ale lumii – condițiile care urmau să precede imediat instaurarea împărăției lui Dumnezeu – încât nu este greu să credem că aceeași putere și înțelepciune

divină care trebuie să fi călăuzit profețiile referitoare la lucrurile pe care le acceptăm acum ca realități, trebuie să fi călăuzit și prezicerea lucrurilor și mai minunate care ne așteaptă în viitorul apropiat.

Să ne bucurăm, așadar, de perspectiva inspiratoare care ne stă înaintea; și fie ca viziunea acelor bucurii viitoare să ne ajute să îndurăm cu răbdare încercările prezentului. Domnia păcatului și a morții a fost o noapte lungă și obositoare pentru întreaga lume. Cu toate acestea, pentru fiecare individ, timpul trece repede și, odată cu trecerea lui, fiecare a pus bazele unei lecții foarte valoroase. Dacă acum putem realiza că Creatorul înțelept și iubitor a permis domnia răului tocmai pentru a ne spori aprecierea față de El și legile Sale, putem aștepta cu răbdare și continua să ne rugăm pentru sosirea unei noi zile.